

Příloha č. 1 – rozhovor s gen. Ing. Andorem Šándorem

1) Jaké vnější bezpečnostní hrozby považujete v současnosti a blízké budoucnosti za nejvíce ohrožující Českou republiku?

Já bych to osobně řekl asi takto - vnější hrozba má přenesený efekt, my budeme hovořit o nezvládané a nezvládnutelné migraci. Neschopnost Evropské unie najít nějaký společný postup, jak tu věc řešit, může narušit integrační procesy Evropské unie. Nikdo mi nebude tvrdit, že zájem Estonska, pokud jde o migraci, je stejný jako zájem Itálie, Malty, nebo Řecka. Evropa na tom přístupu ukazuje, že není vůbec solidární. V momentě, kdy Italové řeknou, že začnou posílat migranty nahoru, tak Rakušani budou blokovat Brenner. Dokud se to týkalo jen Itálie, Řecka, Malty a trochu Španělska a ti nekřičeli, tak byli všichni spokojeni. Evropská unie nemá prakticky žádnou společnou, skutečně praktickou, zahraniční, bezpečnostní a obrannou politiku. Evropa se v poslední době dá charakterizovat tak, že je konstantně překvapená a konstantně reaguje špatně a to je, řekl bych, její hlavní princip modu operandi, jak v poslední době funguje. Problém je ten, že z EU může klidně odejít Velká Británie, jakožto velká, důležitá země, a vidíme, co se s tím snaží Evropská komise udělat. Umíte si představit, že by například Česká republika v rámci nějakých tlaků ohledně nezvládnuté migrace vystoupila z EU? S námi by se EU vůbec nebavila, kdežto s Velkou Británií se bavit musí, protože je silná, má jaderné zbraně, je silná i ekonomicky, je to pátá největší ekonomika a podobně, takže je samozřejmě v úplně jiné pozici. To, že je v současnosti migrační vlna relativně utlumená, je fakt, který se může změnit. Do Evropy migrují lidé z 20 zemí světa, migrují už dávno a migrují také proto – a to je další hrozba, že je po světě řada konfliktů, které jsme my buď přímo, nebo nepřímo, pomáhali rozpoutat: Libye, Afganistán, Irák, Sýrie, Sahel, Niger, Mali, Burkina Faso a tak dále. A to jsou věci, které generují uprchlické vlny. Vy umíte rozdělit, a to vám nemusím říkat, migranty ekonomické a uprchlíky, že? Nikde není napsáno, že má někdo univerzální právo na ekonomickou migraci. My máme mít právo si vybírat, ne povinnost přijímat, a pokud jde o uprchlíky, tak je tam samozřejmě nějaká naše povinnost, abychom nějaké části lidí pomohli. Když mluvím o Evropské unii, tak velmi rád používám příměr ze Švejka, kdy v konci druhého dílu se drogist Vaněk Švejka ptá: „Švejku, jak dlouho myslíte, že tahle válka potrvá?“ A Švejk říká: „patnáct let.“ Vaněk se ptá: „jak jste na to přišel?“ Švejk říká: „Už jsme měli jednu třicetiletou a lidstvo je o půlku chytřejší.“

Letos budeme vzpomínat 73. výročí konce druhé světové války a já se ptám: o kolik jsme chytřejší? Od roku 1914 do roku 1948 zemřelo v Evropě v důsledku válečných konfliktů 100 000 000 lidí a to je opravdu vysoký počet. A dnes, čím dál tím méně, na jednu stranu dobře, je lidí, co pamatují válku. Dnes lidé neznají ten pocit z války, co to je válka. Vidí ji v televizi, ve filmech, v dokumentech, čtou o ní, ale nemají ten vnitřní pocit, ten zážitek, který je absolutně nesdělitelný. Už to neberou tak vážně a navíc velká generace lidí už žije na počítačových hrách, kde se vraždí, teče krev a berou to vše tak jakoby přirozeně. Ale smrt je úplně o něčem jiném. To vidím jako velký problém.

Takže narušení integračních procesů Evropské unie vidím jako velký problém, v důsledku především vnějších vlivů, které na Evropu působí. Od dob, kdy bylo založeno Evropské společenství uhlí a oceli, přes Římské smlouvy, Maastricht, se Evropa vždy potýkala s nějakými problémy, ale nic ji neohrožovalo tak silně, jako migrace, která je problémem, v Česku uměle vytvořeným, ale je problémem a je to o tom, že Angela Merkelová, která to pokazila s těmi Syřany, tak aby si zachránila svou politickou kariéru a vládu s SPD, tak jde na SPD rétoriku, společnou azylovou politiku. Ve všech konfliktech a sporech se vždy odráží řešení vnitřních politických problémů dané země, které většinou ovlivňují buď ten konflikt jako takový, což je ukázka Sýrie, Afghánistánu, Libye atd. a to samé je Evropská unie. To je první věc.

Druhý problém vidím trochu obdobný i v Severoatlantické alianci, která je taková vyprázdněná, prezident Trump do toho různě ingeruje, to zdaleka už není ta organizace, která porazila Varšavskou smlouvu a vyhrála studenou válku, ani ta organizace, do které jsme vstupovali před 19 lety. Evropa má dva miliony vojáků ve zbrani a je schopná dát dohromady maximálně tak tři divize – to je prostě neuvěřitelné, jak takový potenciál, který tu je, je nevyužitelný.

Blízký východ – nepochybně představuje hrozbu, protože Blízký východ, je prostě neuvěřitelná změť regionálních mocností, zájmů – Turecko, Saudská Arábie, Írán, Spojené arabské emiráty, a velmocí – především Spojené státy a Rusko, které idiotskou politikou Západu, trvající na nesmyslných řečech, že Bašar Assad musí odejít atp. – musí odejít, a kdo po něm přijde? ... Jako ta Evropa je – já jsem dnes hodně našťvaný – plná idiotů, kteří melou nesmysly, jakoby svět byl jenom boj dobra se zlem – to jsou přece nesmysly – jestliže hlavním mottem blízkého Východu je, kdo povede arabský a muslimský svět, jestli to bude šíitský Írán, nebo sunnitská Saudská Arábie, do toho Turecko, které pod znovuzvolením

Erdogana, se snaží nějakým způsobem restaurovat Otomanskou říši, to vidíte ty názory. Zničený Irák, totálně hloupou invazí George Bushe mladšího do Iráku, kterým se změnil poměr sil na blízkém Východě. Občanská válka v Sýrii neúměrně protahovaná, prostě tím, že někdo podporoval „protibašárovskou“ opozici, to byli všechno prima kluci – ne, to byla všechno jedna banda a ten Blízký východ, Jemen ještě, Libanon a podívejte se, jak vypadá Egypt, teď je to celé rozmlácené a nikdo neví pořádně co s tím. A vygenerovalo to Islámský stát, vygenerovalo to uprchlické vlny, generuje to prostě spoustu problémů, které nejsme schopni zvládnout a když nevyřešíme problém tam, kde vzniká, a řešíme ho v tom důsledku někde na cestě, tak ho nemůžeme nikdy vyřešit dobře. Neřešíme příčinu, řešíme už jen nějaké dopady někde, to je ta migrace, islámský terorismus a tak dále. To nemůžeme nikdy vyřešit dobře, to prostě nepůjde. Takže to je další problém.

Po mém soudu ne příliš chytrá politika vůči Rusku je další problém. Rusko, je vůbec otázka, jak o něm mluvit, já vždycky na přednášce říkám – položte si otázku, co chcete? Chcete ožralého Jelzina v Kremlu, který přivedl Rusko pomalu na pokraj krachu, nebo Putina, který je možná trochu autoritářský, ale je předvídatelný. On dělá přesně to, co říká. Rusko jsme zahnali do situace, ve které je, tím, že po rozpadu Sovětského svazu, jak bylo slabé, tak ten západ tlačil, tlačil, já nechci demonizovat Rusy, ale zase z nich nedělám žádné anděly. Já nemám rád jejich zahraniční politiku, ale respektuji ji. A vím, že oni nemají rádi tu naši. A je to teď boj, kdo z koho. A že Rusko používá zpravodajské operace, psychologické operace, fakenews, ovlivňování veřejného mínění, tlačí na nejslabší články institucí, to je prostě fakt, na tom není nic, co by nás mělo překvapit. Je to součást jejich obrany, jak eliminovat tlak Západu, prostě se rozšiřovat a přibližovat hranicím Ruska. Nemělo by nás to překvapit.

Když ministr zahraničních věcí Polska Sikorski, prohlásí před dvěma lety, že mu Putin řekl, že když bude chtít, tak za tři týdny je v Kyjevě a pak řekne, že si to vymyslel, to jsou strašné věci. Ministr zahraničních věcí Holandska prohlásí, že byl u toho, v roce 2006, kdy Putin dělal nástin, jak bude obnovovat Sovětský svaz a Bělorusko a Pobaltí, Ukrajinu a že i ten Kazachstán by se mu líbil a pak řekne, že to ani neslyšel, že to není pravda. Ale to je řada věcí, kterou řada politiků nechce vůbec slyšet a hodí se jim a líbí se jim, že Rusko je ten největší nepřítel, který tady dělá největší problémy. To vůbec není pravda. Já nepodceňuji jejich kyber útoky, nejsem z toho nadšený, ale chápu, proč to dělají. To bysme si měli říct – proč to dělají? Protože když se podíváte na poměry vojenských sil,

tak když Němci budou dávat 2% HDP na rozpočet obrany, tak budou dávat tolik, co dávají Rusové. A vezměme, kolik dávají Američané, to jsou násobky a teď jim navíc Donald Trump přidal já nevím kolik set miliard dolarů na obranu. Takže vojensky Rusko skutečně není v pozici, aby útočilo na Západ, proč by to dělalo. Rusové potřebují prodávat plyn, ropu, obchodovat a to, že budou dělat podvratné akce v Česku, na Slovensku, v Pobaltí, to je samozřejmě jen logika té geopolitiky, která se tady v Evropě promítá.

Terorismus - teď se o něm moc nemluví, protože Mattis řekne, že teď už je terorismu konec, prostě ten americký způsob vnímání – nějak jsme rozbili Islámský stát, něco se nám podařilo, že jsme ho geograficky téměř zlikvidovali v Iráku, to jsou takové láry-fáry, to uvidíme. A že jsme ho geograficky – trochu méně, ale přece jen – porazili v Sýrii, a i když bych to akceptoval jako fakt, tak jsme ho neporazili ideologicky. To že teď se nic náhodou nestalo, ještě neznamená, že nestane. Ti hoši mají poměrně velkou podporu Západu, to není ani o tom, kolik přijde bojovníků Islámského státu zpátky do západní Evropy. Většinou ty útoky, které se staly v Evropě, tak spáchali lidé, kteří se tam buď narodili, anebo tam dlouho žili. Nebyli to ti navrátníci se z Islámského státu. Takže to podhoubí v zemích Západu (Německo, Belgie, Francie, Británie, Holandsko, Švédsko...) je enormní. Neřeší se to, nikdo si s tím neví rady totiž. To je ten problém.

U tohoto já považuji za škodlivý element Turecko, které jde rétoricky za čáru. To, že si chtějí „vytříť prdel“ s námi. My jsme relativně malí, ale že rétoricky jdou tvrdě do Němců, to mně přijde, jak jsou schopní. Jít poměrně na hranu s Američany na Severu Sýrie, to přece něco ukazuje, něco vypovídá o tom Turecku, které po mém soudu do NATO už dávno nepatří a které pochopilo, že se do Evropské unie nedostane, ale vydírá nás především přes tu smlouvu, kterou jsme podepsali ohledně zablokování balkánské cesty. Já osobně si myslím, že Turecko je jedním z hlavních problémů vnější bezpečnosti pro Evropu.

Další problém, který spatřuji, je nedořešená občanská válka a rozpad Jugoslávie. Země jako Bosna a Hercegovina především – prolezlá islamisty – neschopná jakkoliv fungovat jako soustátí tří etnik. Kosovo, které jsme v žádném případě nikdy neměli uznat, částečně Černá hora a částečně Makedonie. A to už jsou místa, která jsou velmi blízko Česku. To, že dnes to novináře nezajímá, nikdo to nepokrývá, tak se tváříme, že tam žádný problém není. Takže to jsou asi takové nejvýznamnější vnější hrozby, když pomínou kyber útoky, o kterých se nedá říct, že to jsou kyber útoky jen ruské, kyber útoky se dnes zabývá kde kdo.

2) Jaké vnitřní hrozby považujete v současnosti a blízké budoucnosti za nejvíce ohrožující ČR?

Vnitřní hrozby jsou samozřejmě o tom, že politická garnitura je taková, jaká je, že stále sice předstírají, jak jim jde o blaho lidí, já už jsem úplně alergický na ty jejich programové průniky, to jsou zase jen dohady o kšefty, o místa, to nejsou jen vládní místa, to je spousta různých agentur, polostátní podniky a podobně, je mi z toho úplně už na zvracení.

Organizovaný zločin, mafie, jaké jsou mafie na Slovensku, my je tady máme také, stále snahy o srůstání politiky a byznysu, neadekvátní stát – stát se rozpadá, stát nemá dostatek nástrojů řešit krize, které mohou nastat, armáda má 22.000 vojáků, to je naprosto nedostatečný počet, hasiči jsou fajn, ale je jich málo. Vzdělání lidí, co dělat za krize, jak si poskytnout první pomoc, to je nulové. Toto je naprosto zanedbané.

Vy jste předtím zmínil závazek členských zemí NATO dávat 2% HDP ročně na obranu. Pokud vím, tak to ale nesplňujeme.

Ano, v současnosti je to kolem 1%. Víte, problém armády je v tom, že ona by je stejně neuměla utratit. Ona ani to jedno procento není schopna utratit. Není tu dlouhodobá koncepce, není tu vize, kam tu armádu posunout. Armáda má být postavena na hrozby 21. století a je stále částečně postavena na hrozby 20. století. Všichni se sice zaklínají, jak tu armádu budou kultivovat, ale to jsou láry-fáry. Prostě, udělali jsme si profesionální armádu na základě dvou neuvěřitelných premis. A to, že mladí muži a ženy nejsou ochotni bránit tuto zemi. Na přednáškách vždy říkám dívkám – vám by se líbilo, kdyby váš chlapec vás nechtěl bránit? Vám by se líbilo, kdyby váš muž nechtěl bránit vás, vaši matku, vaše děti atd.? A druhá premisa je ta, že nejsme fit, mladí muži a ženy nejsou fit. Prozatím jsme se s tím spokojili a rozhodli jsme se, že budeme mít profesionální armádu, která od samého začátku je početně podhodnocena, má zastaralou výzbroj, nám jezdí čtyři, pět tanků.

3) Je bezpečnostní systém ČR na tyto hrozby připraven? Respektive – odpovídají strategické dokumenty v oblasti bezpečnosti daným hrozbám a jejich předpokládanému vývoji?

Částečně samozřejmě ano. Ty hrozby je třeba identifikovat, když k nám přichází a snažit se některé eliminovat, ještě než k nám přijdou. Strategické dokumenty poměrně

odpovídají současným hrozbám, horší je to ale v praxi. Tajné služby musí být kultivovány, stále. Když se mne zeptáte, kolik máme lidí v tajných službách, kteří umí farsí, pašun, kteří umí vůbec arabsky, kteří rozumí arabským reáliím, kteří umí interpretovat korán, kteří umí rozumět interpretacím koránu. Lidí, kteří v těchto prostorech dlouhodobě žili...

Možná pár desítek?

To jste hodně, hodně naivní. A to je prostě problém.

Takže spíše, než že by současným hrozbám neodpovídaly strategické dokumenty, tak jim neodpovídá stav bezpečnostních složek?

Ano. To přece není o tom, jestli má Policie 42.000 policistů nebo 39.000. Jde o to, jak vypadá skutečný nápad trestné činnosti. Oni sice všichni říkají, jak se snižuje, jak je to fajn, ale běžte se podívat na Václavák. I ve dne tam vidíte, kdo tam šmelí drogy, probaha... Taková místa jsou všude, ale nejsou nikde v centru, nemáte to v Londýně na Trafalgarském náměstí, Piccadilly Circus, ale je to vytlačené, tady je to v centru. Copak může být drogový ráj v centru?

Podívejte se, jak my nazíráme na menšiny a mluvíme o nich jako o nejlépe integrovaných. Kdo je nejlépe integrovanou menšinou podle názoru našich politiků v této zemi? Vietnamci. A teď položím pár otázek. Kdo je největším výrobcem pervitinu a jeho distributorem v této zemi? Vietnamci. Kdo je největším pašerákem nelegálně vyráběných cigaret na Ukrajině? (Mimochodem Ukrajina – velký problém – zahraničně politický – tam ten problém zdaleka není dořešen.) No Vietnamci. Kdo je prodává pokryteckým Němcům a Rakušanům na pohraničí států? Zase Vietnamci, nejlépe integrovaná menšina.

Když si chcete koupit výrobky značek Louis Vuitton, Prada, Gucci a tak podobně a nemáte na ně, no tak jdete do Sapy a koupíte si je tam, přesně v duchu „čím víc proužků, tím víc Adidas“, takže zase Vietnamci, ti porušují, co mohou. Všichni to vidí, jak to, že to nevidí stát? Jak to, že to nevidí Policie, celníci? Všichni to ale vidí, že prodávají dětem škodlivé věci, zábavní pyrotechniku, my s tím nejsme schopni nic udělat. A tomuto my říkáme integrace. Přitom by stačilo, aby se dodržovaly zákony.

Takže ta vnitřní bezpečnost je ohrožována nezodpovědnou politikou. Především SPD – Okamura, kteří tu vytváří muslimskou hrozbu, která tu není. Jak je možné, že nejoblíbenějším předvolebním sloganem bylo „ne islámu“? To je protiústavní! Ale v Česku se to nejvíc líbilo. My tu nemáme žádný problém, my tu máme 14 muslimských uprchlíků.

Muslimská menšina, zhruba 25 000 lidí, kteří ne že by byli bezproblémoví, ale nejsou radikální. Prezident, který vypráví, že v muslimském světě nemají ženy žádná práva – to je přece nesmysl. On ví dobře, že to není pravda, to je na tom to nejhorší. Kdo byl v Pákistánu předsedkyní vlády? Bénazír Bhuttová. Kdo v Česku byl předsedkyní vlády? Za mého života zcela jistě žádná žena nebude. Možná, ani během toho vašeho a to vám ho přeji hodně dlouhý. To jsou všechno takové řeči, které tady ti lidé rozvlňují. Lidé se pak bojí a nevědí čeho. Najednou vidí Araba s batohem a všichni zalézají za roh. To je to naše umění si problémy dělat sami. A pak se to dostane tak daleko, že se tady skutečně něco stane a pak všichni řeknou „Vidíte? My jsme to říkali!“. To považuji za velký problém vnitřní bezpečnosti této země.

4) Jaký vývoj předpokládáte v nejbližších letech pro Českou republiku u následujících hrozeb: působení cizí moci, terorismus a kyberhrozby?

Kyberhrozba bude samozřejmě enormně růst. Problém je, že řada institucí, které jim čelí, je neumí rozeznat a to je ten problém. Vy můžete být pod kybernetickým útokem a dlouho vám trvá, než na to přijdete, že to je kybernetický útok, to za první a za druhé, řada lidí, kteří pracují s IT technologiemi, jsou neukáznění, stahují si věci, otevírají si maily atd. Já jsem jednou dělal pro velkou firmu, státní, pohodili jsme flash disk na zem a čekali, co se bude dít. První pracovník, který ji našel, si ji vrazil do počítače. Takže kyber útoky zcela nepochybně.

Terorismus – já říkám pořád, že to je jen otázka času kdy se to stane

Působení cizí moci – budeme pořád ve vlivu. Pokud se politické strany nebudou schopny napříč politickým spektrem shodnout na nějakém zásadním směřování zahraniční politiky a tu prosazovat a takto s těmi lidmi i komunikovat, tak budeme vždycky považováni za slabý článek. Pokud tady budeme vytvářet nálady, že bychom si mohli v referendu odhlasovat odchod z Evropské unie a podobné věci, tak ti Rusové se musí jen tetelit blahem a budou samozřejmě v tomto duchu působit, logicky.

To znamená, že my si tady uvnitř musíme uvědomit, co vlastně chceme. Čeho chceme být součástí. Co pro to jsme schopni a ochotni udělat a jakým způsobem ty věci budeme řešit. Pokud to bude takto rozplizlé, jak to je, komunisti budou chtít vždy vystoupit ze Severoatlantické aliance, dobře, tak mají 7%, 15 poslanců z dvou set, nebo kolik, tak to prostě bude tak, budeme slabým článkem. Nejsme země, ze které jasně vyvěrá, co chceme,

kam chceme patřit, čeho chceme být součástí. Proto budeme vždycky cílem pro Rusy, ale i Číňany a jiné země, které tady budou chtít odehrávat svůj vliv.

Takže potvrzujete to, co vyplývá ze zpráv zpravodajských služeb, tedy že právě tyto dvě země na našem území vyvíjejí největší vliv?

Ano, jistě. Ale je zajímavé, že na Rusy pliveme, ale s Čínou chceme mít strategické partnerství. Strategické partnerství slona s myší, není to hezké? Kdy je to partnerství? Partnerství je mezi mužem a ženou, dnes už i mezi dvěma muži či dvěma ženami, to je úplně jedno, copak v partnerství se lidé špehují? V tom zdravém partnerství? Nešpehují, ne? Kdybyste měla partnera a prolézal vám mobil, tašku a já nevím co všechno, tak byste asi moc nadšená nebyla, že? A co to je, působení čínských tajných služeb tady u nás. To je stejné, prolézají nám, co můžou. A my tomu říkáme partnerství? A mluvíme o čínských investicích? Číňané zatím skupují, co mohou, bylo těžké jim vysvětlit, že si nemohou koupit více než jeden fotbalový tým v první lize. A tomuto prostě tleská parta lidí, kteří k tomu používají Zemana, v tom, že mají byznys, kšefty. My nemůžeme mít strategické partnerství s Čínou. Strategické partnerství může být mezi Čínou a Ruskem, Čínou a Spojenými státy, to jsou strategická partnerství, protože to jsou strategičtí hráči. Ale my přece nejsme žádná strategická síla, mocnost, abychom jakkoliv mohli hrát rovnocenné partnery. My jsme prostě jen objekt jejich zájmu. A těm jsme pomohli. Že mají spoustu peněz? Tady si koupí, co budou chtít, my jim to prodáme a protože jsme vlastenci, se vším všudy, tak jim prodáme všechno, třeba i vlastní matku. To jsme my. Co vám mám na to říct?

A Rusové budou pořád tlačit, Rusové jasně říkají, kdo je hlavní nepřítel a to je NATO. Kde budou prostě působit? Oni dobře vědí, že asi nezmění názor Německa, nebo Francie, já bych ani nepřečenoval ty řeči o ruském vlivu na americké volby, to jenom hrají hlavně ti demokraté ve Spojených státech, protože víte, Spojené státy jsou dnes v situaci, neuvěřitelné, kdy zapoměly co je demokracie. Demokracie je to, že vítěz je vítěz a vítězi se podřídí zbytek a vítěz ten zbytek nedecimuje. Přece není možné, říkat, že Donald Trump není můj prezident. Já jsem taky nevolil Zemana, ale nemůžu říct, že není můj prezident. Je prostě můj prezident. To je demokracie. Spojené státy – polovina lidí odmítla uznat výsledky voleb a místo toho stále řeší, jestli Rusové ovlivňovali volby. Jako kdyby Američané nikdy neovlivňovali žádné volby někde jinde.

Co může jeden, nemůže druhý? Přestaňme se dívat na svět, jako na nějaký ráj dobra. Nejsou přece partnerské země. Jsou zájmy. A ty se prosazují vehementně. Všude má k velké politice nejbližší velký byznys a finanční trh. Netvařme se, že každá hlava státu podporuje ty největší chudáky v zemi a na základě nich konstituuje svou politiku. Takže ti Rusové budou toto dělat a budou útočit a budou to stupňovat, to všechno ano, a budou samozřejmě modernizovat pozemní síly a letectvo, ale nikdy ne tolik, že dosáhnou takové síly, jako má Západ. Ale budou pracovat na jaderných zbraních. To jim dává tu nedotknutelnost.

Jak řekla Margaret Thatcherová v jedné své knize „Po roce 1989 se svět nestal bezpečnějším. To jenom my jsme přestali být opatrní.“ Nám se prostě tady tou chvílí rozbilo to paradigma, které fungovalo od přibližně čtyřicátého pátého, šestého, to znamená dva světy, stojící proti sobě, to padlo a z bipolarity, přes unipolaritu, přešlo k velké multipolaritě. Těch hráčů dneska je podstatně víc a Spojené státy nejsou schopny ovlivňovat to, co mohly ovlivňovat dříve. Posilovaly také tím, že byl společný nepřítel a řada zemí se prostě ohla v rámci boje s tím silným, velkým nepřítelem – to prostě není, že. Těch hráčů, kteří vyskočili, je podstatně víc. Takže já to nevidím v nějakých, jakoby růžových barvách.

5) Je v současnosti stávající systém přípravy obyvatelstva na aktuální bezpečnostní hrozby na území našeho státu dostačující?

Přípravenost obyvatelstva je nulová. Dříve tu byla občanská nauka, ve které se to učilo, nikoho to nebavilo, byl to takový opruz, dělalo se to blbě, byla tu civilní obrana, ta se zrušila, místo toho je integrovaný záchranný systém, který v těch počtech, v kterých je nastaven, to samozřejmě není schopen zvládnout. Místo toho jsme nic jiného nedali, pořád se o tom mluví, že by se občanská veřejnost měla připravovat a podobně.

Víte, za druhé světové války, 40 procent ruských vojáků přežilo zranění jenom proto, že si poskytlí sami sobě první pomoc, nebo jeden druhému, 40 procent. My dneska neumíme vůbec nic. V první pomoci nevíme vůbec, co udělat. V Praze, v metru, jsou úkryty pro 450 000 lidí. Ale nikdo neví, v jakém jsou stavu, kde jsou... Všechno se zanedbává. Takže se, prostě po roce 89, jak řekl Kame Terazky (*Černí baroni*) – „*Henten mier, že máme henten mier.*“, všechno se prostě eliminovalo. A neřeší se to. Nikomu se neřekne, jak se má chovat ve škole, když tam bude šílený útočník, co se bude dělat, když bude výhružka bombou, co udělat, když bude blackout, jak se připravit... Prostě stát rezignoval! Stát rezignoval na svou primární úlohu, pro kterou si ho vy, já, vaši rodiče platíme ze svých daní, aby nás chránil.

Stát není primárně zřízen, aby budoval mateřské školky, i když proti nim nic nemám, ale primárně nás má chránit, to je jeho úkol. Na tohle rezignoval. Kdyby na to nerezignoval, tak víme, co máme v takových situacích dělat. Každou první středu v měsíci houkají sirény a to je všechno. Neujasněnost krizového řízení a toho, jak se chovat. Před třemi lety, když tu prosákla ta voda z ÚVNky (*Ústřední vojenská nemocnice*), tak tady (*Praha – Dejvice*) bylo asi 25 000 lidí ohrožených střevními problémy. Tak v pátek se to stalo, v neděli jdu ven s vnoučkem na zmrzlinu, a na dveřích mám napsáno, abych nepoužíval vodu a nesprchoval se. To je fajn, v pátek se to stalo, v neděli si to přečtu. A já jsem mimochodem místopředseda bezpečnostní komise na Praze 6, měli jsme debatu se starostou a já mu říkám: „*Měli jste tu vodu hned vypnout.*“ a on mi říká „*A čím by lidé splachovali?*“. Já říkám: „*To je přece úplně jedno. Protože když vypnete vodu, tak docílíte dvou věcí. Dáte lidem najevo, že se něco děje a znemožníte jim, aby tu vodu používali. Tím budete eliminovat rozšíření množství dalších nakažených lidí. Představte si, že by tu zemřely dvě, tři, čtyři děti.*“ Zůstal na mne koukat a stejně jsem ho nepřesvědčil. Hlavně, že budou mít lidé, čím splachovat...

Sedíte doma a někdo jezdí s amplionem a vyhlašuje nějaké varování, dneska? V době moderních technologií? To není systém varování. Prostě nemáme nic. Akorát tady první středu v měsíci troubí sirény a všichni cizinci jsou vyvoraní, protože nevědí o co „go“. Takže ten stát prostě opravdu rezignoval na svojí zákonnou povinnost chránit občany, jejich zdraví, životy, majetek.

Příloha č. 2 – rozhovor s pplk. Mgr. et Mgr. Františkem Paulusem – Institut ochrany obyvatelstva

1) Jak sleduje vaše organizace vývoj bezpečnostních hrozeb v České republice?

Kde získává institut podklady k dané problematice a jak je zpracovává?

Institut je součástí Záchraného hasičského sboru, jako takový se podílí na zprávách, které jsou relevantní právě z tohoto hlediska, to znamená – podílíme se, nebo jsme se podíleli na zpracování materiálu, který byl schválen vládou České republiky v roce 2016, materiál, který se komplexně věnuje analýze hrozeb a z nich plynoucích rizik. Podílíme se tím způsobem, že participujeme na zpracování klíčových materiálů, které jsou předkládány buď do VCNP (*Výbor pro civilní a nouzové plánování*) nebo BRS (*Bezpečnostní rada státu*), eventuálně tedy cestou BRS do vlády České republiky.

Sledujeme zahraniční dění, například zprávy vydávané Světovým ekonomickým fórem v Davosu, které se zabývají komplexnějším pojetím rizik. Dále sledujeme zprávy, které jsou vydávány a zpracovány v rámci výzkumných programů financovaných z Evropské unie, ať už se jedná o 7. rámcový program nebo o program Horizon, tam jsou zprávy, které se rovněž věnují analýze bezpečnostního prostředí. Jinak samozřejmě pravidelně vyhodnocujeme situaci v České republice a podílíme se konkrétně i na řešení specifických situacích, jako byla třeba metanolová kauza a podobně. Máme k dispozici CBRN laboratoře (*CBRN = chemická, biologická, radiologická a jaderná detekce a odběr vzorků*), ať už mobilní, či stacionární, takže v tomto ohledu se zapojujeme i do řešení konkrétních situací.

2) Jaké vnitřní bezpečnostní hrozby považujete v současnosti a blízké budoucnosti za nejvíce ohrožující Českou republiku?

Prioritizace hrozeb je uvedena v materiálu Analýza hrozeb pro Českou republiku, pakliže bych měl odpovědět za sebe, tak se jedná o: dlouhodobý výpadek dodávek elektrické energie – „blackout“ a narušení kybernetické bezpečnosti, respektive narušení komunikačních systémů, které jsou klíčové pro zasahující složky.

3) Vytváří stát vhodné podmínky pro fungování vaší organizace? Odpovídá rozpočet potřebám?

Tím, že jsme součástí Generálního ředitelství, které je součástí Ministerstva vnitra, tak jsme financováni ze státního rozpočtu – to je jedna část našich příjmů a druhá část našich příjmů je oblast výzkumu. Jsme zapojeni do řady projektů, které jsou financovány Ministerstvem vnitra v rámci Bezpečnostního výzkumu, takže ty prostředky, které jsou nám přidělovány ze státního rozpočtu, v podstatě pokrývají mandatorní výdaje, běžné provozní záležitosti. Co se týká rozvoje naší organizace, investic, tak to je většinou hrazeno z prostředků získaných z výzkumu. Zejména formou institucionální podpory, ale samozřejmě získáváme i účelovou podporu. Nicméně ta účelová podpora je vždy přímo vázána na projekt jako takový, takže převážně se jedná o prostředky z institucionální podpory. Stát podporuje fungování naší organizace vhodným a dostačujícím způsobem, nicméně snažíme se dělat víc, než jen, že bychom čerpali ty prostředky, které nám jsou přidělovány.

4) Jaké je nejslabší místo bezpečnostního systému České republiky z pohledu ochrany obyvatelstva?

Když nejslabší místo - jedná se tedy o slabinu toho vnitřního systému - tak možná ta naše nižší schopnost propagovat tu agendu, kterou vykonáváme. Propagovat ji směrem k veřejnosti. Není to tak komunikováno, jako jsou třeba komunikovány záležitosti, které dělá Armáda České republiky. V podstatě tu oblast PR (*Public relations*) mají asi lépe zvládnutou.

Pakliže by se jednalo o nějakou hrozbu, to znamená slabina přicházející z vnějšího prostředí, možná to, že zájem o naši oblast se vždy zvyšuje pouze v souvislosti s nějakou situací. Pakliže nastanou povodně, například povodně 2013, které byly poslední velké, rozsáhlé, tak se samozřejmě zájem o práci Hasičského záchranného sboru zvyšuje, projevuje se to i v rámci různých politických prohlášení, nicméně po čase, jak opadne voda a uplyne trochu času, tak ta naše oblast není už tak prioritní, nebo nejeví se až tak prioritní. Takže možná určitá skokovitost – to je určitá hrozba – čili slabá stránka z toho vnějšího aspektu.

5) Jak komunikujete s veřejností, co očekáváte od obyvatelstva?

Já bych to rozdělil na dvě oblasti. Jednak jak komunikuje sbor a jak komunikujeme přímo my, jako institut. Sbor realizuje agendu, takzvané preventivně výchovné činnosti, uváděné pod zkratkou PVČ. Tato agenda je výročně hodnocena v rámci hodnotících zpráv, od roku 2013, a je to v podstatě vzdělávání, které je poskytováno veřejnosti za účelem zvýšení úrovně sebeochrany a vzájemné pomoci. Hasičský záchranný sbor dochází do škol – mateřských, základních, středních – podílí se i na přednáškách v rámci vysokoškolské výuky, vzdělává osoby zdravotně a tělesně postižené nebo jinak handicapované, podílí se na vzdělávání a osvětové činnosti směrem k seniorům a podobně, takže těch cílových skupin je celá řada.

Ročně takto osloví něco přes sto tisíc účastníků pouze v rámci toho základního a středoškolského vzdělávání, jinak jsou ty počty mnohem významnější a jsou přímo uvedeny ve výročních zprávách PVČ. Tolik ve vztahu ke sboru.

Pakliže to vezmeme ve vztahu k nám, tak institut vydává pravidelně – každý měsíc - Hasičský magazín, kde se snaží přiblížit činnost Hasičského záchranného sboru a jsou tam i určité části, které se orientují k těm preventivně výchovným aspektům, to znamená k evakuaci – co dělat, jaké správné návyky by měli mít občané. V souvislosti s touto problematikou institut tvoří i řadu videoklipů, některé z nich byly dříve promítány v rámci krátkých šotů, běžely na televizních stanicích s celonárodní působností. Tato problematika je nějakým způsobem i zrcadlena v našich výzkumných projektech, takže se to snažíme i v podstatě sofistikovaněji posouvat dopředu a zvyšovat povědomí o tom, co dělá Hasičský záchranný sbor a o tom, co děláme my.

6) Je v současnosti stávající systém přípravy obyvatelstva na aktuální bezpečnostní hrozby na území našeho státu dostačující?

Z pohledu ochrany obyvatelstva, opět, když zmíním ty činnosti, které provádí sbor, dostačující rozhodně není. Nicméně sbor už z hlediska těch aktivit, které vykonává v podstatě už je na jakési pomyslné hranici, kdy už na to nemůže vyčleňovat více kapacit, nicméně považujeme za strategicky významné, aby byly realizovány kroky, typu zavedení přípravy v oblasti bezpečnostních témat do vzdělávacího systému a podobně.

Například jsme se i my – institut – přímo podíleli na zpracování zprávy, která byla v dubnu 2017 schválena vládou České republiky. Tato zpráva hodnotí výuku bezpečnostních témat na základních a středních školách, a jednoznačným závěrem té zprávy bylo sjednocení přístupu k výuce té problematiky.

Dnes je situace taková, že ta problematika vyučována ve vícero předmětech a například šetření České školní inspekce, zaměřené na znalosti v této oblasti prokázalo, že takovýto přístup není relevantní. Úspěšnost se pohybovala mezi 50 a 60 %, což bylo tedy pod hranicí úspěšnosti. Tím, že je to dnes vyučováno ve více předmětech, ti žáci a studenti si zpravidla nedokážou ty poznatky spojit do nějakého celku, což se pak může projevit i v praxi, když se pak setkají s nějakou takovou situací, tak pak jejich reakce nebude asi zcela adekvátní.

Proto usilujeme o nějakou ucelenou formu, třeba formou toho vzdělávacího předmětu, kde by nebyla nejen naše oblast. Byla by tam i oblast, kterou reprezentuje Ministerstvo obrany, oblast, kterou reprezentuje Ministerstvo zdravotnictví a oblast, kterou reprezentuje Ministerstvo dopravy – bezpečnost silničního provozu. Taková je naše vize, a pokud by se toto povedlo, tak by se jednalo v podstatě o strategický krok. I v současné Bezpečnostní strategii je jedním z bezpečnostních zájmů zvyšování informovanosti veřejnosti v této oblasti.

Příloha č. 3 – rozhovor s gen. Ing. Františkem Štěpánkem

- 1) Jaké vnější bezpečnostní hrozby považujete v současnosti a blízké budoucnosti za nejvíce ohrožující Českou republiku?**
- 2) Jaké vnitřní hrozby považujete v současnosti a blízké budoucnosti za nejvíce ohrožující ČR?**

Vzhledem k tomu, že jsem od vás dostal celkem 5 otázek a otázka č. 1 a 2 je v podstatě téměř totožná, jen jsou tam bezpečnostní hrozby rozděleny na vnější a vnitřní, bych chtěl nejdříve podotknout, že rozdělení bezpečnostních hrozeb na vnitřní a vnější není přesně specifikováno a případné striktní dělení na vnitřní a vnější je otázkou, kdo a jak to hodnotí a co tím sleduje. Bezpečnostní hrozby ohrožující ČR jsou zcela jednoznačně stanoveny v Bezpečnostní strategii ČR, kde poslední aktualizace tohoto dokumentu proběhla v roce 2015. Oproti původní Bezpečnostní strategii, kde bylo definováno 9 hrozeb, došlo k jejich zvýšení na 11. Než Vám ale odpovím na tuto otázku, myslím si, že je potřeba specifikovat, co je to hrozba a riziko, protože tyto pojmy se dost často různě zaměňují. I když definic existuje několik, pro zjednodušené upřesnění by mohla stačit pouze tato specifikace:

Hrozba je vždy jevem objektivního charakteru a působí nezávisle na našich zájmech či záměrech. To znamená – existuje – my ji nemůžeme nějakým způsobem ovlivnit.

Riziko znamená nebezpečí škod vzniklých v souvislosti s hrozbou (tedy tím, že se hrozba bude realizovat) a následnou konečnou ztrátou, riziko se vždy vztahuje k objektu ohrožení a představuje možnost, že s určitou pravděpodobností vznikne událost, jenž se liší od toho, co si přejeme (a my si nepřejeme, aby se realizovala jakákoli hrozba).

Jak jsem již řekl, Bezpečnostní strategie ČR definuje 11 následujících hrozeb:

1. Oslabování mechanismu kooperativní bezpečnosti i politických a mezinárodněprávních závazků
2. Nestabilita a regionální konflikty v euroatlantickém prostoru a jeho okolí
3. Terorismus
4. Šíření zbraní hromadného ničení a jejich nosičů
5. Kybernetické útoky
6. Negativní aspekty mezinárodní migrace
7. Extremismus a nárůst interetnického a sociálního napětí

8. Organizovaný zločin, zejména závažná hospodářská a finanční kriminalita, korupce, obchodování s lidmi a drogová kriminalita
9. Ohrožení funkčnosti kritické infrastruktury
10. Přerušení dodávek strategických surovin nebo energie
11. Pohromy přírodního a antropogenního původu a jiné mimořádné události

Na základě analýzy bezpečnostního prostředí v Evropě a ve světě je potřeba zdůraznit, že ČR je na základě uzavřených mezinárodních smluv členem mezinárodních organizací, tedy zákonitě musí i reálně zahrnuje ve své Bezpečnostní strategii mezi relevantní bezpečnostní hrozby i takové, které nemají sice přímý dopad na bezpečnost ČR, ale ohrožují i spojence.

Z mého pohledu považují za nejvíce ohrožující hrozby pro ČR bez stanovení pořadí následující hrozby:

- Terorismus, mnohdy spojený i s mezinárodní migrací
- Kybernetické útoky
- Organizovaný zločin, zejména závažnou hospodářskou kriminalitu, korupci, obchodování s lidmi a drogovou kriminalitu
- Přerušení dodávek strategických surovin nebo energie

Stručně k jednotlivým hrozbám:

Terorismus, mnohdy spojený i s mezinárodní migrací

Terorismus, mnohdy spojený i s mezinárodní migrací, je pro nás trvale vysokou hrozbou. Charakteristickým rysem je existence nadnárodních sítí volně propojených skupin nebo i jednotlivců, které i bez jednotného velení sdílejí ideologii, cíle a plány k jejich naplnění a s tím související zdroje a informace. Jsou schopny přímo ohrozit lidské životy, zdraví a životní prostředí, ale také kritickou infrastrukturu, kde hlavním cílem je především způsobit paniku, ohrozit obyvatelstvo a tím vyvolat pocit strachu.

Terorismus nemá pevnou organizační strukturu a je těžké proti němu bojovat. Nedá se bez přesných informací bezpečnostních složek vytipovat kdy, kde a v jakém rozsahu bude proveden teroristický útok. Zde vidím i souvislost s mezinárodní migrací, kdy se zvyšuje

počet lokálních ozbrojených konfliktů, což zákonitě vyvolává zvýšení míry nelegální migrace, která je následně zdrojem či katalyzátorem řady bezpečnostních problémů. Nicméně i nedostatečná integrace zcela legálních migrantů může být - a zpravidla se stává - zdrojem sociálního napětí. Tato skutečnost pak může vést ve svém důsledku i k nežádoucí radikalizaci členů těchto přistěhovaleckých komunit a následné pomoci nebo i přímo k provedení teroristických útoků.

I když je ČR hodnocena jako bezpečná země (nejen z pozice České republiky, ale i z pozice ostatních států), tak to nutně neznamená, že se zde nic neděje nebo dít nebude. Terorismus nepředstavuje jen vlastní provedení teroristického útoku, což je vrcholná akce, ale i jeho přípravu a po jeho provedení ukrytí se těch teroristů, kteří přežili, v bezpečné zemi. Položme si otázku, není tou zemí zrovna ČR? A toto není jediný aspekt. I v ČR již vyrůstá nejméně druhá generace nepůvodních obyvatel. Jakou roli budou hrát v budoucnu nelze s jistotou předpokládat, a to opomím náboženský aspekt. Z mého pohledu hodnotím terorismus jako hrozbu vnější a značně vysokou.

Kybernetické útoky

Kybernetické útoky - Kybernetický prostor je velmi specifický neexistencí geografických hranic a relativizací vzdálenosti mezi zdroji hrozeb a potenciálním cílem. Díky své asymetričnosti pak umožňuje státním i nestátním aktérům poškodit strategické a významné zájmy jednotlivých států, ČR nevyjímaje, a to vysoce efektivně a bez využití jakýchkoli konvenčních prostředků.

Poslední příklady ukazují, že se zvyšuje počet a sofistikovanost kybernetických útoků a to jak proti veřejné, tak i soukromé sféře. Tyto útoky mohou způsobit selhání zejména komunikačních, energetických a dopravních sítí či dopravních procesů, průmyslových nebo finančních systémů, mající za následek významné hmotné škody a to jak prvotní (okamžité), tak i následné. Kybernetické útoky dělit na vnitřní a vnější je problematické, může to být i kombinace. Myslím si, že zřetelnější dělení by mělo být na to, zda působí proti soukromým nebo státním subjektům.

Organizovaný zločin, zejména závažnou hospodářskou kriminalitu, korupci, obchodování s lidmi a drogovou kriminalitu

Organizovaný zločin - ten překračuje hranice států, narůstá schopnost kriminálních sítí narušovat instituce a hodnoty právního státu, infiltrovat orgány státní správy a ohrožovat bezpečnost občanů. Často se tak děje prostřednictvím korupce. Organizovaný zločin společně s korupčními praktikami může nabýt podoby vlivových, klientelistických, nebo korupčních sítí a vést k podkopání samotných základů společnosti. Výsledkem může být ztráta důvěry občana v poctivost, nestrannost a fungování veřejných institucí, pokřivení tržních vazeb, ekonomický úpadek a destabilizace státu. Nejasná hranice mezi politickou a kriminální motivací a živenou korupcí navíc často vede k propojování struktur organizovaného zločinu s teroristickými sítěmi. Zatím neobjasněná vražda slovenského novináře Kuciaka a jeho snoubenky je toho jasným příkladem s totálním dopadem na celý stát.

Přerušení dodávek strategických surovin nebo energie

Přerušení dodávek strategických surovin nebo energie je logickým vyústěním soutěžení o přístup ke zdrojům strategických, zejména energetických surovin, což se stává nedílnou součástí mezinárodních vztahů. Prioritou by tedy mělo být vytvářet předpoklady pro nepřerušované diverzifikované dodávky strategických surovin a předpoklady pro stabilní dodávky elektrické energie a pro tvorbu strategických rezerv státu. Rostoucí důležitost má i oblast potravinové bezpečnosti a zajištění přístupu ke zdrojům pitné vody – to se pravděpodobně stane v blízké budoucnosti jednou z rozhodujících priorit. V této souvislosti nelze opomenout opomíjený „blackout“ s možnými značnými škodami – pokud by trval více, jak dva dny.

Vyjmenoval jsem dle mého názoru ty nejpodstatnější hrozby, což se může v čase i obsahu měnit. Současný vývoj ve světě je značně dynamický, z toho plyne, že by tomu měla odpovídat i dynamičnost specifikace hrozeb a to, co je podstatné, je stanovit, jak tyto hrozby eliminovat, minimálně však jak jim alespoň předcházet.

3) Je bezpečnostní systém ČR na tyto hrozby připraven? Respektive - odpovídají strategické dokumenty v oblasti bezpečnosti daným hrozbám a jejich předpokládanému vývoji?

Předpokládám, že je vám známo, co všechno tvoří Bezpečnostní systém ČR. Zda je celý bezpečnostní systém připraven na eliminaci jednotlivých hrozeb není jednoduché zhodnotit. Položíte-li si ale otázku, zda byly jednotlivé součásti bezpečnostního systému prověřeny v celém komplexu a na všech úrovních, tak odpověď zní NE. Lze tedy tvrdit, že jsou-li teoreticky jednotlivé součásti bezpečnostního systému připraveny, potom se to netýká všech obyvatel, ale pouze řídicích složek, což je pro ochranu obyvatelstva jako celku zcela nedostačující. Odpověď na druhou část otázky, zda strategické dokumenty v oblasti bezpečnosti jsou odpovídající je opět NE. Já za strategické dokumenty pro ČR považuji:

- Zákon o bezpečnosti ČR č. 110/1998
- Branný zákon č. 585/2004
- Krizový zákon č. 240/2000
- Bezpečnostní strategii ČR/2015

Protože nežijeme samostatně, je třeba se zaměřit i na některé další dokumenty:

- Washingtonskou smlouvu z roku 1949, především její článek č. 3 a 5. (Víte, zda byl čl. 5 již vůbec někdy použit? Ano byl a to 12. září 2001, po útocích z 11. září.)
- Evropskou bezpečnostní strategii z roku 2003.
- Národní bezpečnostní strategii USA (původní přijata v roce 2002 – tedy po útocích z 11. září 2001), nová vyhlášena prezidentem Trumpem v prosinci 2017.

Co k tomu dodat, stačí se podívat, kdy byly jednotlivé dokumenty přijaty a vstoupily v platnost a jaký rok se píše dnes. Dynamičnost vývoje ve světě a rychlost, v jaké probíhají změny spojené s možností nových hrozeb (což už jsem zmínil) zcela nutně vyvolává potřebu na tyto skutečnosti reagovat ve všech strategických dokumentech. To ale bohužel nestačí. Pokud „lid“, tedy občané, nebudou poučení a vycvičení, jak se chovat, potom žádný strategický dokument nemůže odvrátit případnou katastrofu, ztráty na životech, materiální ztráty atd. Jinak z již zmíněného přehledu strategických dokumentů plyne, že nereaguje aktivně ČR ani EU, Spojené státy reagují zcela odlišně a to v čase i obsahu.

4) Jaký vývoj předpokládáte v nejbližších několika letech pro Českou republiku u následujících hrozeb: působení cizí moci, terorismus a kyberhrozby?

Pojem působení cizí moci je mi docela dobře znám z mé bývalé profese, ale oficiálně není mezi 11-ti hrozbami stanovenými v Bezpečnostní strategii ČR citován. Zde je na místě připomenout to, co jsem již uvedl dříve. Dynamičnost vývoje v bezpečnostní oblasti s sebou přináší i nutnost reagovat na nové skutečnosti, tedy i na oblast působení cizí moci proti tomu či onomu státu.

Jako konkrétní případ lze uvést dosud neuzavřený problém s ovlivňováním volební kampaně v USA ze strany Ruska, ale i naopak, což není ojedinělý problém. Působení cizí moci je zcela určitě v hledáčku zpravodajských služeb a to historicky dlouhodobě. Podcenění tohoto fenoménu může mít za následek strategické dopady, které by v krajní situaci mohly vést až ke zhroucení státu jako celku.

Terorismus a kybernetické hrozby jsem již zmínil v úvodu.

5) Je v současnosti stávající systém přípravy obyvatelstva na aktuální bezpečnostní hrozby na území našeho státu dostačující?

Na tuto otázku mám zcela jednoznačnou odpověď – není. Tím myslím dle zadané otázky systém přípravy obyvatelstva. Za bezpečnost občanů dle Bezpečnostní strategie odpovídá zcela jednoznačně stát. Ten se sice v bezpečnostních dokumentech otázkou přípravy obyvatelstva na bezpečnostní hrozby zabývá, bohužel pouze většinou jen formálně.

V rámci strategie vlády pro potlačování bezpečnostních hrozeb je citováno kolem 40-ti opatření, která však nejsou dotažena do konce, tedy praktické realizace. Jako příklad mohu poukázat na rozsáhlé povodně v roce 1997, což je jedna z hrozeb – pohroma přírodního charakteru, kde stát a jeho složky na tak rozsáhlou situaci nebyly připraveny a selhaly, ale na základě poučení z tohoto stavu byl přijat Krizový zákon, bohužel až za 3 roky v roce 2000.

Pokuste se na tuto otázku odpovědět sama – kam máte jít, když se něco zásadního stane, co máte udělat, kdo a kde vám pro vaši ochranu co dá nebo zabezpečí apod. Pokuste se na ulici zeptat, co to je varovný tón sirény a co ohlašuje, kdy se pravidelně jeho kontrola provádí a co znamená pro vás jako občana. Dovolím si tvrdit a jsem o tom přesvědčen, že uspokojivou odpověď obdržíte minimálně. A tím to v podstatě začíná – informovanost

občanů je na velmi nízké úrovni. V poslední době se o nápravu snaží částečně armáda, nenásilnou formou začíná působit na výchovu v bezpečnostní problematice již ve školách – je to ale dlouhodobý proces.